ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 14

Τιμὴ Φύλλου
5 λεπτὰ 5

ΕΤΟΣ Δ'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακὴ 2 Ἰουνίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Οἰκονόμου ἀριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 43

ΦΩΝΗ ΛΑΟΥ...

ΑΡΓΕΙ νὰ μιλήσῃ ὁ Λαός, ἀλλὰ δὲν βουβαίνεται. Θὰ μιλήσῃ μιὰ μέρα. Κι' ὅταν τὸ μαχαῖρι φθάσῃ πιὰ στὸ κοκκαλο, κι' ὅταν ἀποφασίσῃ νὰνοίξῃ τὸ στόμα του, ἡ φωνή του θὰ ἠχήσῃ βαρεία ὡς αἱ σάλπιγγες τῆς Ἱεριχοῦς καὶ θὰ γκρεμίσῃ Θρόνους καὶ θὰ σκορπίσῃ γύρω τους πτώματα καὶ θὰ πνίξῃ τὴν ὀργή του μέσα σ' αἵματων ποταμούς

Ὁ Σερβικὸς Λαὸς ἐσώπασε χρόνια καὶ χρόνια. Ἄφησε τὴν Ἰδιοτέλεια νὰ ὀργιαζῇ εἰς βάρος του κι' ἄφησε τὸν κόσμο νὰ πιστέψῃ πῶς ἦταν ψόφιος, πεθαμένος Λαός, πῶς δὲν εἶχε λάρυγγα νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ χέρια νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἀποναρκόνοντας τὴν θέλησί του, τοὺς ὑπονομεύοντας τὸ Εἶναί του.

ΑΛΛΑ ἦρθε ἡ ὥρα καὶ μίλησε ὁ Σερβικὸς Λαός. Καὶ μίλησε τόσο ἄγρια, ἀλλὰ καὶ τόσο δίκαια, ὥστε μετέβαλε τὴν αἱματολουσμένη τραγωδία τοῦ Βελιγραδίου εἰς πρᾶξιν ἐξιλασμοῦ, ἡ ὁποία προκαλεῖ τὴν τραγικὴν φρίκη καὶ τὸν ἀχαλίνωτο θαυμασμὸ, ἀντὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν βδελυγμίαν καὶ τὸν οἶκτο.

ΘΑ κερδίσῃ ἡ Σερβία ἢ θὰ ζημιωθῇ ἀπὸ τὸν τελευταῖο σπασμὸ τῆς ζωῆς ποῦ ἔδειξε; Θὰ ἀναγεννηθῇ ὡς Ἔθνος τὸ ὁποῖον ἔχει σπέρματα ζωῆς μέσα του—σπέρματα μουχλιασμένα ἕως προχθὲς καὶ ἀναζωογονηθέντα σὲ μιὰ στιγμὴ ὑπεροχου δράσεως — ἢ θὰ ἐξοφλήσῃ μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὴν ἱστορία, ὕστερ' ἀπὸ τὸ Σαιξπήρειον δρᾶμα ποῦ ἐπαίχθηκε στ' ἀνάκτορα τῶν Βασιλέων της;

Ἡ αὔριον θὰποφασίσῃ τὴν τύχην καὶ θὰ συγγράψῃ τὸν ἐπίλογον τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντός της τὸν πρόλογον.

Ἡ σήμερον εἶνε καταπλημμυρισμένη μονον ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ Λαοῦ, ἀπὸ τὴν ἀγρία καὶ δυνατὴ φωνή, ἡ ὁποία δὲν περιορίζεται μέσα στὴν Σερβία, ἀλλὰ φθάνει ὡς σκληρότατο μὰ καὶ σωτήριο μαθημα παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ἄρχοντες λησμονοῦντες ὅτι ὁ Λαὸς ἀργεῖ νὰ μιλήσῃ χωρὶς καὶ νὰ βουβαίνεται.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

[Μὲ δικαιολογημενη συγκίνησι ὁ κόσμος τῶν γραμμάτων θὰκούσῃ ὅτι πρόκειται νὰ ἐκδοθῇ προσεχῶς ἀπὸ τὸν κ. Παῦλον Γνευτὸν μιὰ συλλογὴ ἀπὸ διακόσιες περίπου σελίδες ἀνεκδότων δημοτικῶν τραγουδιῶν τῆς Ρόδου. Τὰ τραγούδι' αὐτὰ, ἀνέκδοτα τὰ περισσότερα, καὶ τἄλλα παραλλαγὲς τελειότερες τῶν δημοσιευμένων εἰς διάφορες συλλογὲς—τὰ ἐμάζωξε ἕνας Ροδίτης δασκαλος, ὁ Δέσποτας, κι' ὁ κ. Γνευτὸς, ἀπὸ τὴν Ρόδον ἐπίσης καταγόμενος. Τὰ ἕξη τραγούδια, τὰ ὁποῖα ἀπεσπασε ἀπὸ τὴν συλλογὴν ὁ πολύτιμος συνεργάτης μας χάριν τοῦ «Νουμᾶ» καὶ μᾶς τὰ ἔδωκε πρὸς δημοσίευσιν, θὰ σᾶς δώσουν ἀμυδρὰν ἰδέα τῆς ἀξίας ὅλης τῆς συλλογῆς].

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

I

Κοιμᾶται τὸ παιδάκι μου
Καὶ ποιὸς θὰ τὸ ξυπνήσῃ;
Τἀηδόνι τῆς Ἀνατολῆς
Καὶ τὸ πουλὶ τῆς Δύσης.

II

Παιδάκι μου, στὴ κούνια σου
Τρία δέντρα θὰ φυτέψω.
Τό 'να νὰ λέσι μυρσινιὰ
Τἄλλο νὰ λέσι δάφνη.
Τὸ τρίτο τό καλλίτερο
Τριανταφυλλιὰ μὲ τἄνθη.
Νὰ σειῇ ἄνεμος τὴ μυρσινιὰ
Κ' ἡ μυρσινιὰ τὴ δάφνη
Κ' ἡ δάφνη τὴν τριανταφυλλιὰ
Νὰ σὲ ραντίζουν τἄνθη.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ

I

Ἐλᾶτε οἱ θλιβούμενες τοῦ χάρου πικραμένες
Νὰ πᾶμε νὰ συνάξουμε τοῦ κάμπου λουλουδάκια
Νὰ πᾶμε νὰ τὰ πάρουμε τοῦ Χάρου 'να πεσκέσι
Νὰ μᾶς τοὺς 'ψήσῃ νἄρχουνται στῆς τρεῖς φορὲς τὸ [χρόνο
Τὰ Φῶτα, τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴ Μεγάλη Πέφτη
Καὶ τὴ Μεγάλη Κυριακὴ ποῦ λὲν Χριστὸς Ἀνέστη.

II

Γιὰ πέ μου, το παιδάκι μου, πότε νὰ σὲ προσμένω;
Νῆψω κεριὰ στὴν πόρτα μου, λαμπάδες στὴν αὐλή μου
Καὶ χρυσοπολυέλαιο στὴ μέση τοῦ σπητιοῦ μου.
Κ' ἐκεῖνος π' ὕταν φρένιμος, φρένιμ' ἀπολογήθη
—Στὰ χίλια ἐγὼ δὲν ἔρχουμαι, στὰ μύρια δὲ διαβαίνω,
Τὴν κόρη μου κι' ἂν εὐλογοῦν τὴν πόρτα δὲν ἐμπαίνω.

III

Ἐλᾶτε μὲ τὰ δάκρυα μας νὰ σύρουμε ποτάμι.
Καὶ τὸ ποτάμι νὰ διαβῇ στ' Ἅδη τὸ περιβόλι.
Νὰ ξυριστοῦν τἀξύριστα, νὰ πιοῦν τὰ διψασμένα
Νὰ πλύνουν καὶ τὰ ροῦχά τους τὰ βαρειολερωμένα.

IV

Ἐχτὲς τὸ βραδὺ ἐδιάβαινα τῆς ἐκκλησιᾶς τὴ πόρτα
Κ' ἄκουσα μέσα ταραχὴ καὶ θόρυβο μεγάλο
Κ' ἄκουσα τὴ Χαρόντισσα κεμοῦλωνε τοῦ γιοῦ της:
—Γιέ μου ὅσες μοῦ ἔρες ὅλες ἐμέρωσά τες
Μαὐτὴ τὴ νιὰ ποῦ μοῦ ἔρες δὲν ἠμπορῶ 'ι μερώσω
Κλαίει θέλει τὴ μάνα της, θέλει καὶ τὰ παιδιά της.
Γυρεύει καὶ τὸν ἄντρα της καὶ ὀωπασμὸ δὲν ἔχει.

ΝΑ ΑΝΘΡΩΠΟΣ!

Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἡ Α.Ε.ὁ ἡγεμὼν τῆς Σάμου Α Μαύρογένης, καὶ ἡ πρᾶξίς του διὰ τὴν ὁποίαν προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸν σεβασμὸ κάθε πολίτη, ποῦ πονάει τὸ Ἔθνος του, εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι ἀποδείχνουν ξάστερα μὲ ποιὰ γενναιοφροσύνη καὶ δύναμη θελήσεως πρέπει νὰ στολίζεται ἕνας Ἡγεμών.

Ἀπὸ τὴν ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα τῆς Σάμου «Φῶς» μαθαίνουμε πῶς οἱ πρώην βουλευταί της, σὰν νὰ ποῦμε οἱ Ὑπουργοί της, ἦσαν ὀφειλέτες τοῦ Δημοσίου καὶ δὲν ἐννοοῦσαν νὰ πληρώσουν τὰ χρέη τους, παρὰ κατώρθωσαν μ' ἕνα ψήφισμα τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως, δηλ. τῆς Βουλῆς, ν' ἀπαλλαχθοῦν ἀπ' αὐτά. Τὸ σχετικὸ ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν ὑπεβλήθη εἰς τὸν Ἡγεμόνα πρὸς ὑπογραφὴν γιὰ νὰ πάρῃ ἡ δωρεὰ καὶ ὅλο τὸν ἐπίσημο χαρακτῆρα τῆς νομιμοποιήσεως.

Ὁ Ἡγεμὼν ὅμως, ὁ ὁποῖος θεωρεῖ τὸ δημόσιο χρῆμα ἱερὸ καὶ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὸ καλὸ τῆς χώρας του παρὰ γιὰ τὴν εὔνοιαν τῶν πρώην καὶ νῦν Ὑπουργῶν Του, μ' ἕνα διάταγμα ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασιν τῆς Γεν. Συνελεύσεως καὶ ἐκήρυξεν ὅτι ὁ σεβασμός Του πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Ὀργανικοῦ Χάρτου, δηλ. τοῦ Συντάγματος, δὲν τοῦ ἐπιτρέπει νὰ βάλῃ τὴν ὑπογραφή Του κάτω ἀπὸ τέτοια ἀπόφαση.

Ὁ Ἡγεμὼν τῆς Σάμου νομίζει πῶς ἔκαμε μόνον τὸ καθῆκόν του· μὰ ἐμεῖς ποῦ δὲν εἴμαστε συνειθισμένοι νὰ βλέπουμε τέτοιο περιορισμὸ στὰς ὑπερβάσεις τῶν καθηκόντων τῶν Ὑπουργῶν καὶ τῆς Βουλῆς, νοιώθουμε κάποια δυνατὴ ἐντύπωση ἀπὸ μιὰ τέτοια ἐξάσκηση τοῦ Veto, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Πολιτεία περιβάλλει τοὺς Ἀνωτάτους Ἄρχοντας. Καὶ πολὺ δικαίως ἐνθουσιάστηκε ὁ Σαμιακὸς λαὸς μὲ τὸν Ἡγεμόνα του, γιατὶ εἶδε πῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰς τυχὸν παρανομίας τῆς Βουλῆς καὶ τῶν Ὑπουργῶν ὑπάρχει τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ Ἡγεμόνος, ποῦ ξέρει καὶ μπορεῖ νὰ τοὺς συμμαζεύει καὶ τοὺς ὑποδείχνει ποιὸ εἶνε τὸ καθῆκόν τους γιὰ τὸ συμφέρον τῆς χώ-

ρας, κι' ὄχι νὰ τοὺς ἀφίνει νὰ ὀργιάζουν ὅπως αὐτοὶ θέλουν. Πόσες σκέψεις λυπηρὲς καὶ ἀπογοητευτικὲς δὲ γεννάει σ' ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ ἡγεμονικὴ αὐτὴ πρᾶξις, ποῦ ἀποδείχνει περίτρανα, ὅτι ὁ Νόμος εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ κάθε Κυβέρνηση, φθάνει μόνο νὰ θέλῃ ὁ Ὑπερασπιστής Του νὰ τὸν ἐφαρμόζει, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ δυσαρεστήσει ὅλους τοὺς Ὑπουργοὺς κι' ὅλους τοὺς βουλευτὰς κι' ὅλους τοὺς ὑπηκόους του ἀκόμη.

ΑΙΓΕΝΗΣ ΑΚΡΙΤΑΣ

Η ΝΙΚΗ

Τ' ἄμοιρα ρόδα μιᾶς νυχτιὰ ἐγεννήσθηκαν
στὴ μοσκομυρισμένη σου λευκὴ ποδιὰ ὅλο χάρη,
καὶ τώρα ἐμαραθῆκαν σὰν τὰ γέλοιά σου,
δὲ μὲ μεθοῦν κάτω ἀπ' τ' ὀλόγιομο φεγγάρι.
Εἶμαι ἐγὼ τώρα νικητὴς κ' ἐλεύτερος στ' ἀλήθεια·
σκορπῶ τὴν ἀρρωστάρικη γαλήνη ἀπὸ τὰ στήθια,
γίγας τρανὸς στηλώνουμαι κι' σέρνω τὴν τρομάρα
στ' ἀπόφεγγα τοῦ ὀνείρου μου καὶ στὴ δειλὴ λαχτάρα
Σκλάβες μ' ἐθέλω ὅσες ψυχὲς δὲν πρόσπεφταν.
Στὴ δακρυοποτισμένη σου ποδιὰ, ὀλμένα,
τὰ ρόδα ἐμαραθῆκαν σὰν τὰ γέλοιά σου,
καὶ δὲ μεθοῦν στὶς ἀστραφτερὲς νυχτιὲς κανένα!

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ἡ «Πρωΐα» τῆς Ἀμβέρας ἐδημοσίευσε ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες ἕνα σπουδαιότατο ἄρθρον γιὰ τὰ Ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, τὸ ὁποῖον μεταφέρομεν στὶς στήλες τοῦ «Νουμᾶ» μεταφρασμένο ἀπὸ τὴν ἀγαπητὴ συνεργάτιδα μας κ. Ι. Γ. Σταμνόπουλον. Τὸ ἄρθρον αὐτό, ποῦ τόσο θαυμάσια ἐφαρμόζεται καὶ στὰ δικά μας ἐκπαιδευτικὰ χάλια, καὶ ποῦ ἠμποροῦν νὰ τὸ μελετήσουν καὶ νὰ τὸ λάβουν ὑπ' ὄψη τους ἐκεῖνοι ποῦ θὰ συνέλθουν τοῦ χρόνου στὸ Α' Ἐκπαιδευτικὸ συνέδριο, γιὰ νὰ διορθώσουν τὰ χάλια αὐτά, λέει τὰ ἑξῆς:

—Γιὰ κανένα μας δὲν εἶνε κρυφό, ὅτι σήμερα τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα εἶνε πλημμυρισμένα καὶ ὅτι τὸ Πανεπιστήμιο ψηφίζοντας πολλοὺς νέους, σκορπίζει πολλὰ διπλώματα καὶ ξεφουρνίζει πολλοὺς μιζαδόρους.

Καὶ τὸ πλημμύρισμα αὐτὸ γίνεται αἰτία ἑνὸς πολὺ σοβαροῦ κακοῦ. Ὑπάρχουνε δικηγόροι ποῦ ἀναγκασμένοι ἀπ' τὸν ἀκοίμητο συναγωνισμὸ γυρίζουν σκαλίζοντας γιὰ ὑποθέσεις, ἀντὶ νὰ περιμένουν νὰν τοὺς ἔρθουν, καὶ δὲν ἔχουν πειὰ ἐπάνω τους ἐκεῖνο τὸ σοβαρὸ καὶ τὴν ἀξιοπρέπεια, ποῦ μιὰ φορὰ ἦταν ἕνα σκιάχτρο μέσα στὸ δικαστήριο. Ἐπίσης βλέπουμε γιατροὺς ποῦ τὴ γιατρικὴ τὴν κάνουν βιομηχανία. Δὲν λέμε γιὰ ὅλους, ἐννοεῖται. Δὲ λείπουν καὶ δικηγόροι καὶ γιατροί, ποῦ δὲ χωράει κακὴ ὑποψία κ' ἡ πεῖνα παραμικρὴ γι' αὐτούς. Ἐκεῖνο ποῦ θέλαμε νὰ ποῦμε εἶνε ὅτι ἡ «struggle for life», ἡ βιοπάλη, ὅταν εἶναι πολὺ πολὺ ζωηρὴ, λυγίζει τοὺς χαραχτῆρες. Πρέπει κανεὶς νὰ ζήσῃ!

Κύστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ χάλια, εἶνε ἀκόμη πολυάριθμες οἱ οἰκογένειες ποῦ σχεδιάζουν τοῦτο τὸ παιδί τους νὰν τὸ κάμουν δικηγόρο, τὸ ἄλλο γιατρό. Οἱ στραβὲς γνῶμες ἔχουν, βλέπετε, πειότερη δύναμη παρὰ ἡ Λογική.! Τὰ Λατινικὰ καὶ τὰ παλιὰ Ἑλληνικὰ δὲν εἶνε ἀκόμη τόσοι καὶ τόσοι ἄνθρωποι ποῦ τὰχουν γιὰ δόγματα τρανὰ καὶ δὲν μπορεῖς νὰν τοὺς πείσῃς, πῶς ἀξίζει καλλίτερα νὰ ξέρῃ κανεὶς καλὰ δυὸ ζωντανὲς γλῶσσες παρὰ νὰ σκοτώνεται γιὰ νὰρπάξῃ μερικὰ ξερόκομματα ἀπὸ δυὸ γλῶσσες πεθαμένες;

Τί γίνουνται ἐκεῖνοι οἱ νέοι μὲ τὰ τιποτένια ἐφόδια γιὰ τὴν ζωή, ὅσοι παίρνουν τὸ δρόμο γιὰ τὰ ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα — ποῦ ὠνομάσθηκαν ἔτσι γιὰ εἰρωνεία χωρὶς ἄλλο, ἀφοῦ τίς ἔχουν τόσο ἀκριβὲς τίς ἐλευθεριότητες;

Δέκα τοῖς ἑκατὸ ἀπ' αὐτοὺς, ἐκεῖνοι ποῦ ἔχουν ἀρκετὴ ἐξυπνάδα καὶ θέλησι ἐνεργητικὴ τὰ χτυποῦν κάτω καὶ τραβιοῦνται. Οἱ ἄλλοι εἶνε δικηγόροι δίχως δίκες, καθηγηταὶ δίχως μαθητάς, γιατροὶ δίχως ἀρρώστους.

Καὶ ποῦ καταντοῦν οἱ ἀπόκληροι αὐτοί; Κυνηγοῦν τίς θέσες, φιλοῦν ποδιές, ζητιανεύουν, παρακαλοῦν, χαλῶντας στὸν ἀγκαθερὸ αὐτὸ δρόμο τὴ νειότη τους, τὴν ὑγεία τους καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τους.

Εἶνε βέβαιο πῶς στραβὸ δρόμο πῆραν οἱ οἰκογένειες ἐδῶ καὶ τόσα χρόνια· δὲ λογαριάζουν πῶς ἄλλαξαν οἱ περιστάσεις, δὲν ξέρουν τί γίνεται γύρω τους. Τὸ ἐλευθέριο ἐπάγγελμα ποῦ τοὺς καρφώθηκε, ποῦ περιμένουν θάμματα ἀπ' αὐτό, εἶνε παλιὰ κληρονομιά. Εἶνε μιὰ ἰδέα ποῦ διάβηκε ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ χωρὶς κανεὶς νὰ συλλογιστῇ πῶς θἄρθῃ μιὰ μέρα ποῦ τοῦτο δὲ θἄνε πειὰ παρὰ ἕνα δόλωμα. Γι' αὐτὸ δὰ τὸ φάντασμα ὁ γιὸς τοῦ εὐπόρου καλλιεργητῆ ἄφησε τὴν πατρική του γῆ, κι' ὁ γιὸς τοῦ ἐμπόρου ἄφησε τὰ γραφεῖα ὅπου εἶχε τὴ βεβαιότητα πῶς θὰ κερδίζει τὸ ψωμί του, κι' ὁ γιὸς τοῦ βιομηχάνου παράτησε τὸ ἐργοστάσιο, ὅπου τὸν καρτεροῦσε μιὰ ἐξαιρετικὴ θέση!

Ἂν οἱ γονεῖς ἐσκέφτουνταν καλλίτερα, ἀντὶ νὰ κατατάξουν τὰ παιδιά τους στὴν ἀξιοθρήνητα λεγεῶνα τῆς μαυροφορεμένης κακομοιριᾶς, θὰ τὰ διεύθυναν σὲ καλλίτερα ἐπαγγέλματα. Πόσοι νέοι ποῦ εἶνε τώρα μέτριοι μονάχα διδάκτορες τῆς νομικῆς καὶ τῆς γιατρικῆς, καὶ περιμένουν ἀπὸ τὰ μέσα, θὰ ἦσαν οἱ πρῶτοι, οἱ καλλίτεροι, ἂν ἐδούλευαν σὲ μιὰ χειροτεχνία; οἱ καλοὶ τεχνῖτες εἶνε τόσο σπάνιοι καὶ τόσο περιζήτητοι!

Ἕνας καλὸς τεχνίτης μπορεῖ τώρα νὰ κερδίσῃ στὴ Ν. Ἀφρικὴ καμμιὰ δεκαριὰ χιλιάδες φράγκα τὸ χρόνο. Ὁ τεχνίτης, ἐκτὸς τούτου, ἀφίνει πάντα πολὺ εὔκολα τὸ μέρος ποῦ δὲν τοῦ συμφέρει, ἂν, ἐννοεῖται, τοῦ ἔμαθαν στὸ σκολειό ἕνα ζευγάρι ξένες γλῶσσες καὶ ἂν, στὸν τόπο του, δὲν τοῦ μάραναν τὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα καὶ τὴν κλίση γιὰ ταξείδια ποῦ νὰ ὠφελοῦν τὴν τσέπη του. Ἐνῶ ἕνας δικηγόρος ἢ ἕνας γιατρὸς ποῦ μόλις ζῇ στὴ δική του χώρα, τί θὰ κάνει στὴν ζεντειὰ μὲ τὰ κουρέλια τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν Λατινικῶν;

Τὸ μεγάλο κακὸ εἶνε ποῦ στὴν κοινωνία μας, τὴν ποτισμένη ἀκόμη μὲ τὶς ἀριστοκρατικὲς προλήψεις, τὴ δουλειὰ τῶν χεριῶν τὴ θαροῦμε ξεπεσμό. Τὄνειρο ἑνὸς ἔντιμου τεχνίτη, ποῦ κερδίζει ἄνετα τὴ ζήση του, δὲν εἶνε τίχα, ὁ γιός του νὰ γράφῃ «σὲ κανένα γραφεῖο»; Δὲν πάει καὶ κάνει τὸ παιδί του ὑπάλληλο, πολὺ συχνὰ χωρὶς μέλλο, ἐκεῖ ποῦ μποροῦσε μαθαίνοντάς του τὴ δική του τέχνη νὰν τοῦ δώσῃ ἕνα βέβαιο βιοπορισμὸ καὶ τὴν ἐλπίδα νὰ γίνῃ μιὰ μέρα ἀρχηγὸς ἐπιχειρήσεως;

Εἶνε καιρὸς οἱ νοικοκυρίδικες οἰκογένειες νὰνοίξουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ ξαναπάρουν σὲ ὑπόληψη τὴ χειροτεχνικὴ ἐργασία, ποῦ ποτὲ δὲν ἔπρεπε νὰ ὑποτιμηθῇ.

Ἂς πολλαπλασιάσουμε τὰ ἐπαγγελματικὰ σκολειά, ὅπου τὸ ἐπάγγελμα συμβαδίζει μὲ τὴ γενικὴ παίδευση καὶ λαβαίνει τὴν ἀληθινή της μορφή. Ἔτσι θὰ σωθοῦν οἱ νέοι ποῦ τώρα, ἀπὸ τὴν κακὴ διεύθυνση ποῦ τοὺς δίνουν, χάνουν νὰ νερά τους καὶ δὲν ἀπαντοῦν στὸ δρόμο τους ἄλλο ἀπὸ ἀπογοήτευση καὶ πικρία.

ΜΑΧ.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ" 1

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

Στο Σεβαστό μου κ. Ἀλεξ. Πάλλη στο Λιβερπουλ

Ἀφιερόνω σ' ἐσένα τὴ μετάφρασή μου αὐτή, γιατί θαρρῶ πῶς τὸ θέλει τὸ δίκιο κ' ἡ ἀλήθεια. Οἱ ἀγῶνές σου γιὰ τὴ γλῶσσα κ' ὅσα σοφὰ ἔγραψες μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους συναγωνιστές σου ἀπάνου στὸ ζήτημ' αὐτό, ἄνοιξαν τὰ μάτια τῆς νέας γενιᾶς καὶ τῆς ἔδειξαν τὸ δρόμο ποῦ πρέπει νὰ πάρει, ἅμα θέλει νὰ γράψει κάτι, ἅμα θέλει νὰ δουλέψει ἀληθινὰ γιὰ τὸ Ἔθνος.

Ὅταν κατάπιασα τὴ μετάφρασή αὐτὴ ἔνοιωσα, πῶς μονάχα ἡ γλῶσσα ποῦ μιλᾶμε κ εἶνε ριζωμένη μέσα μας μπορεῖ νὰ μᾶς κάνει πάλε φανερὰ τὰ πλούσια κάλλη καὶ τὴ δύναμη, ποῦ κλεῖ ἡ ἀρχαία φιλολογία μας. Λίγη καλὴ θέληση χρειάζεται γιὰ νὰ καταλάβει καθένας, πῶς παιριάζει ὅλη ἡ ἀρχαία ποίηση μὲ τὴ σημερινὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ καὶ πόσο συγκρατητὲς εἶνε οἱ δυὸ γλῶσσες.

Κι' ἀκόμα ἔννοιωσα πῶς μόνο μὲ τέτοιες μετάφρασες μπορεῖ ν' ἀγαπήσουμε τὴν ἀρχαία φιλολογία μας, νὰν τὴ νοιώσουμε, νὰ τὴν κλείσουμε μέσα στὴν ψυχή μας, κι' ὅταν ἀκοῦμε γι' ἀρχαῖο συγγραφέα νὰ μὴ θαρροῦμε πῶς μᾶς μιλᾶνε γιὰ κάποιο πεθαμένο ἢ δυσκολοχώνευτο πρᾶμα. Καλὲς μετάφρασες στὴ γλῶσσα ποῦ ὅλοι τὴν ξέρουμε καὶ τὴ νοιώθουμε ὁποιουδήποτε συγγραφέα τῆς περασμένης δόξας, θαρρῶ πῶς θὰ μπορέσουν ν' ἀναστήνουν πεθαμένα ὄνειρα καὶ νὰ κάνουν τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ νὰ σπαρταράει ἀπ' ἀγάπη στὴν ὀμορφιὰ καὶ στὴν ἀλήθεια. Γιὰ τοῦτο διάλεξα τὸ Λουκιανό. Νομίζω πῶς ὁ συγγραφέας αὐτὸς εἶνε πιὸ κοντὰ στὴν ἀρχαιότητα καὶ στὴν ἐποχή μας. Καὶ καθὼς εἶνε ὁ πιὸ χαριτωμένος ἀπ' τοὺς σατυρογράφους θὰ διαβάζεται μὲ περσότερη εὐχαρίστηση ἀπ' τοὺς σημερινοὺς Ἕλληνες, ποῦ τόσο μοιάζουν μὲ τοὺς συγχρόνους του ποῦ σατυρίζει. Ἤθελα νὰ μποροῦσα γιὰ ὅσους δὲν ξέρουν καλὰ τὸ Λουκιανὸ νὰ κάνω μιὰ συστηματικὴ ἀνάλυση τοῦ «Τίμωνα τοῦ Μισάνθρωπου», γιὰ νὰ δειχτεῖ ὅλη ἡ χάρη τοῦ μεγάλου πεζογράφου καὶ ποιητὴ μαζῆ, καὶ ἡ βαθειὰ ψυχολογικὴ παρατήρησή του. Νομίζει κανεὶς πῶς εἶχε μπροστά του τὸ σημερινὸ Ἕλληνα ὅταν ἔγραφε γιὰ τοὺς κολακες καὶ χτυποῦσε ἀλύπητα μὲ τὸ κεντρὶ τῆς σάτυρᾶς του τοὺς ψευτοφιλόσοφους, τοὺς ψευτορήτορες, τοὺς ψευτοποιητὲς κι' ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀστείους τύπους, ποῦ τόσο πολλοὶ βρίσκουνται καὶ σήμερα στὴ χώρα μας

Καὶ τώρα λίγα καὶ γιὰ τὴ μετάφρασή μου. Ἀκολούθησα σ' αὐτὴ δυὸ τρόπους: ὅπου παιριάζει ἡ σημερινὴ φράση μὲ τὴ φράση τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τὸ νόημα δὲ χαλάει καθόλου, ἔκανα μετάφραση κατὰ λέξη. Μὰ ὅπου γιὰ νὰ σώσω τὸ νόημα ἦταν ἀνάγκη νὰ ξεφύγω πολὺ λίγο ἀπ' τὸ κείμενο ἔκανα κάτι σὰν παράφραση. Σὲ μερικὲς μερὲς θὰ βρεῖ ὁ ἀναγνώστης καὶ κάπιες σημειώσες πότε φαίνουνται καὶ πότε μιλᾶνε τὰ διάφορα πρόσωπα τοῦ διάλογου. Τὶς ἔβαλα γιὰ κείνους ποῦ δὲν εἶνε συνειθισμένοι καθόλου μὲ τοὺς ἀρχαίους διάλογους, κ' ἔτσι σὰν διαβάζουν κάτι, ποῦ νὰ μοιάζει μὲ τὴ σύγχρονη κωμωδία, νὰ νοιώθουν γιατὶ καὶ πῶς μιλάει τὸ ἕνα καὶ τἄλλο πρόσωπο. Καὶ χωρὶς νὰ θέλω μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ «Τίμωνας» ἔγεινε κωμωδία, ποῦ νομίζω πῶς μπορεῖ νὰ παιχτεῖ καὶ στὸ θέατρο.

Δὲν ἔχω καμιὰ φιλολογικὴ ἀξίωση γιὰ τὴ μετάφρασή μου. Τὴν ἔκανα μονάχα ἀπ' τὴν διπλῆ ἀγάπη γιὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ γιὰ τὴν ἐθνική μας γλῶσσα ποῦ νοιώθω μέσα μου καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀφιερόνω σ' ἐσέ, σεβασιέ μου κ. Πάλλη.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

ΜΙΑ ΡΟΥΚΕΤΑ

ἐρρίχτηκε ἀπὸ τὶς στῆλες μιᾶς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας προχθὲς ἀκόμα, ἀλλὰ καὶ σὰν ρουκέτα ἔσβυσε στὴν στιγμή, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ καλὰ καλὰ ὁ κόσμος, χωρὶς νὰ θαμπωθῇ, χωρὶς νὰ τὴν σχολιάσῃ. Ὅπως ἐγεννήθηκε, ἔτσι κ' ἀπέθανε, ἀπαρατήρητα. Καὶ ἡ ρουκέτα αὐτὰ ἦταν ἡ εἴδησις ὅτι ὁ κ. Δηλιγιάννης εἰσέρχεται εἰς συνεννόησιν μὲ τὸν ἐν Ὀδησσῷ ὁμογενῆ κ. Μαρασλῆν, ἀγωνιζόμενος νὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Δημάρχου Ἀθηναίων.

Μήπως ἡ εἴδησις αὐτὴ ἦταν ἕνα εἶδος δοκιμαστικῆς βολῆς γιὰ νὰ ἰδοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ποιὰ ἐντύπωσι θὰ κάνῃ; Ἂν εἶν' ἔτσι, δὲν θὰ 'μειναν καθόλου ἐνθουσιασμένοι, ἀφοῦ καὶ ὅσοι τὴν ἐπρότεξαν, δὲν τὴν ἐσχολίασαν εὐνοϊκὰ γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Διότι ὅπως κανένας δὲν ἀρνεῖται πῶς ὁ κ. Μαρασλῆς εἶνε καλὸς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος τιμᾷ πραγματικῶς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα στὴν Ρωσσία καὶ σπουδάζει μ' ἀπλοχεριὰ τοὺς θησαυρούς του γιὰ τὸ καλὸ τῆς πραγματικῆς του πατρίδας, ἔτσι κανένας πάλι δὲν ἀρνεῖται πῶς θὰ εἶχε ἐξασφαλισμένην τὴν παναγυρικὴν ἀπιτυχίαν του, ἂν ἐδεχότανε—βλέπετε παίρνουμε στὰ σοβαρὰ τὴν εἴδησι!—τὴν ὑποψηφιότητα κ' ἔβγαινε μάλιστα καὶ Δήμαρχος.

Καλὸς ἄνθρωπος ἦταν κι' ὁ Μελᾶς, καλὸς κι' ὁ Φιλήμων. Κι' ὅμως ἀπέτυχαν κ' οἱ δυὸ παναγυρικῶς. Διότι γιὰ νὰ διοικήσῃ κανένας τὸ Δῆμό μας δὲν φτάνει νᾶχῃ μόνο καλωσύνη καὶ παρέδες. Πρέπει νᾶχῃ καὶ κάτι ἄλλο ποῦ λέγεται θέλησις καὶ τὸ κάτι ἄλλο αὐτὸ πρέπει νὰ συνδέεται ἀπὸ ἀτσαλένια νεῦρα κι' ἀπὸ ριψοκίνδυνο χαρακτῆρα, ὅταν πρόκειται μὲ τὴν θέλησί του καὶ μόνη νὰ γωνισθῇ κατὰ τῆς πεισματάρικης ἀντιδράσεως ποῦ ὀρθόνεται αὐθαδέστατα μπροστὰ σὲ κάθε γενναία πρᾶξι στὸν τόπο μας καὶ κατ' ἐξοχὴν στὸ Δῆμό μας.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα προσόντα τοῦ Δημάρχου μας, αὐτὰ τοῦ ἔδωσαν τὴν νίκην ἕως τώρα κι' αὐτὰ τοῦ ἔχουν ἐξασφαλίσει τὴν νίκην τοῦ μέλλοντος.

Ὁ κ. Μαρασλῆς ἂς καθήσῃ στὴν Ὀδησσό. Τί θέλει νὰ νακατευθῇ μαζῆ μας, νὰ μᾶς γνωρισῃ καὶ νὰ μᾶς σιχαθῇ. Τὸν ἄνθρωπό μας ἐμεῖς τὸν εὑρήκαμε. Ἂν θέλουμε δὲ νὰ δειξουμε τὴν εὐγνωμοσύνη μας στὸν γενναιόδωρο ὁμογενῆ τῆς Ὀδησσοῦ, ἔχομε τόσα ἄλλα μέσα, μποροῦμε ἀκόμα καὶ ἀνδριάντα νὰ τοῦ στήσουμε.

Ἂν ἐπιμένῃ ἐν τούτοις ὁ κ. Δηλιγιάννης νὰ τὸν φέρῃ ἐδῶ καὶ νὰ τὸν ριξῇ στὴν πολιτική, ἠμπορεῖ ἀξιόλογα νὰ τοῦ μεταβιβάσῃ τὸ Προωθυπουργικό του Χαρτοφυλάκιον. Ὡς Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ὑπάρχουν χίλιες πιθανότητες πῶς θὰ εὐδοκιμήσῃ. Ἐνῷ ὡς Δήμαρχος Ἀθηναίων ὑπάρχουν ἑκατομμύρια βεβαιότητες πῶς θὰ ποτύχῃ παναγυρικῶς. Αὐτ' εἶνε ἡ ἀλήθεια. Δὲν τὸ παραδέχεσθε;

ΝΑ ΜΑΣ ΖΗΣΗ

ἡ χρυσῆ μας Ἀστυνομία ποῦ ἀπὸ μεγάλη φιλανθρωπία της ἐβάλθηκε μὲ τὴν δρᾶσι της νὰ μᾶς κάνῃ νὰ ξεχάσουμε τὸ σταφιδικὸν καὶ τὶς ἄλλες ἀηδίες καὶ νὰ ξεσκάσουμε λιγάκι.

Καταγγέλλεται ἕνας θίασος τοῦ Πειραιῶς ὅτι ἔκλεψε μίαν μετάφρασιν ἀπὸ ἕναν ἄλλον Ἀθηναϊκὸν θίασον. Ἡ Εἰσαγγελία διατάσσει — ἂν εἶχε δικαίωμα ἢ ὄχι, ἄλλο ζήτημα — νὰ κατασχεθῇ ἡ μετάφρασις. Ἡ Ἀστυνομία ἐκτελεῖ τὴν διαταγὴ τῆς Εἰσαγγελίας.

Ὁ θίασος ὅμως τοῦ Πειραιῶς ἰσχυρίζεται καὶ πολὺ δικαίως πῶς ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς μιὰ μετάφρασι ἑνὸς ἔργου, χωρὶς νὰ τὴν ἔχῃ κλέψει ἀπ' ἄλλου. Ἀλλ' ἐπειδὴ Εἰσαγγελία καὶ Ἀστυνομία δὲν χαμπαρίζουν ἀπὸ τέτοια λογική, ὁ θίασος γιὰ ν' ἀποφύγῃ τοὺς μπελλάδες, ἀλλάζει τὸν τίτλο τῆς κωμωδίας, καὶ ἀπὸ «Σὶμ, Χὰμ καὶ Ἰάφεθ» τὸν κάνει «Χὶμ, Σὰμ καὶ Ἰάθερ» καὶ τὴν παρουσιάζει στὴν Ἀστυνομικὴν λογοκρισίαν ὡς καινούργια κωμωδία

Ὁ ἀστυνόμος κ. Σάρρος, ὁ ἐντεταλμένος τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σοβαροτάτης αὐτῆς ἐντολῆς, δὲν πείθεται πῶς πρόκειται περὶ καινούργιου ἔργου, καὶ παρακολουθεῖ τὴν παράστασιν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ θεάτρου μὲ τὰ χειρόγραφα τῆς κωμωδίας στὸ χέρι. Φαντασθῆτε εἰκόνα! Κ' ἔπειτα φωνάζουν μερικοὶ ἀπαισιόδοξοι, πῶς δὲν εἶνε ὄμορφη ἡ ζωή, ὅταν μάλιστα κανένας ζῇ στὸ Ρωμαϊκο!

ΣΥΖΗΤΕΙΤΑΙ

πολὺ στοὺς Γερουσιαστικοὺς κύκλους τοῦ Ζαχαράτου ἕνα σχέδιον ἀρ-νουβῶ πολέμου μεταξὺ Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας.

Τὸν λόγον ἔχει ἕνας Γερουσιαστής, ὁ ὁποῖος ἔδρασε καὶ κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον.

— Παίρνουν οἱ Βούλγαροι πέντε δέκα χιλιάρικες μπουκάλες γεμάτες μὲ μικρόβια, μπαίνουν κρυφὰ μέσα στὴν Πόλι, ἀνοίγουν τὶς μπουκάλες, σκορποῦνε τὰ μικρόβια στὸν ἀέρα κι' ἀντίο Τουρκιά ἔπειτα. Τὸ ἴδιο κάνουν κ' οἱ Τοῦρκοι. Μπαίνουν στὴν Σόφια, ἀνοίγουν τὶς μπουκάλες τους, ἀφήνουν τὰ μικρόβια νὰ βγοῦν ἔξω....

Ὁ κ. Γερουσιαστὴς ὡρκιζότανε πῶς τὴν ἰδέαν αὐτὴν τὴν ἐνεπνεύσθη ἀπὸ τὴν «τελευταίαν ὥραν» μιᾶς φιλαληθεστάτης καὶ «καλῶς πληροφορημένης» πάντοτε Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας.

Καὶ τὸν πιστεύομεν.

ΔΕΝ ΕΠΕΣΕ

ξύλο στὴν Βουλὴ προχθὲς τὴν νύκτα. Μόνον λόγια καὶ φοβέρες καὶ τριξίματα δοντιῶν κ' ἐπιδείξεις πολεμικώτατες γρόνθων. Τί κρῖμα! Μὰ αὐτοὶ οἱ ἐθνικοὶ πατέρες μας τόσο ἐξεφυλίσθησαν πιὰ ὥστε δὲν εἶνε ἱκανοὶ ὄχι μόνον τὴν πατρίδα νὰ σώσουν, ἀλλ' οὔτε νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐπιχορήγησι ποῦ τραβᾶνε ἀπὸ τὸ Κεντρικὸ ταμεῖο.

Δὲν ἔχουνται τουλάχιστον οἱ Πύγιοι ἐδῶ— μᾶς ἐπέθαναν κι' αὐτοὶ μ' τὶς ἀλλεπάλληλες ἀναβολὲς τῆς τεμερᾶς ἐκστρατείας τους— νὰ τοὺς ἀρχίσουν μὲ τὶς σανίδες

ΔΥΟ ΠΟΛΕΜΟΥΣ

ἔχει κάμει τὶς δυὸ φορὲς ποῦ ἦρθε στὴν ἀρχὴ ὁ κ. Δηλιγιάννης. Καὶ τὴν τρίτη φορὰ ποῦ ἦρθε τώρα, ἔπρεπε ἀπὸ ἱστορικὴν ὑποχρέωσι νὰ κάνῃ καὶ τρίτο πόλεμο.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔτυχε νὰ τἄχουμε καλὰ μὲ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι μάλιστα καὶ τὸν ἐπαρασημοφόρησαν, ἔκαμε τὸν πόλεμον ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἔκαμε δηλ. ἐμφύλιον πόλεμον, μὲ τὰ σταριδικά.

Θέλουν μερικοὶ νὰ ποῦνε πῶς δικός του πόλεμος ἦταν καὶ ὁ πόλεμος τοῦ Εὐαγγελίου. Πιθανὸν νὰ ἔχουν δίκαιο. Ἐμεῖς ὅμως ἐδῶ ἀναφέρομεν μόνον

ΠΡΟΣΩΠΑ : Τίμωνας, Δίας, Ἑρμῆς, Πλοῦτος, Φτώχεια, Γναθωνίδης, Φιλιάδης, Δημέας, Θρασυκλῆς.

(Φαίνεται ὁ Τίμωνας σὲ μιὰ ἔρημη ἄκρη, κοντὰ στὸν Ὑμηττό, ἐλεεινὸς κι' ἀξιοδάκρυτος, ντυμένος μὲ προβιά, νὰ σκάφτει καὶ ν' ἀνεβοκατεβάζει τὴν ἀξίνα μὲ πολὺ κόπο. Μιὰ στιγμὴ στέκεται καὶ κοιτῶντας πρὸς τὸν οὐρανό, λέει μονάχος του:)

Τίμ. Ὦ Δία φιλιάρικε, καὶ φιλοξενιάρη, καὶ συντροφιάρη, καὶ σπιτιάρικε, κι' ἀστραπορίχτη, κι' ὀργόπιαστε, καὶ συνεφομαζωχτή, καὶ πολυβρόντη, κι' ὅ,τι ἄλλο παρατσοῦκλι σοῦ κολᾶνε οἱ σαστισμένοι ποιητές, πρὸ πάντων ἅμα χάνουν τὰ μέτρα, γιατί τότες, κάνοντάς σε μὲ πολλὰ ὀνόματα, τοὺς στυλόνεις τὸ μέτρο ποῦ γκρεμίζεται καὶ παραγιομίζεις ὅσο μέρος χάσκει στὴν ἁρμονία· ποῦ εἶνε τώρα ἡ πολυβούητη ἀστραπή καὶ τὸ μπουμπουνητὸ καὶ τὸ σταχτιασμένο κι' ἀστραφτερὸ καὶ τσομερὸ ἀστροπελεκι; μωρολογίες δείχνουνται ὅλ' αὐτὰ καὶ καπνὸς ἄτεχνα ποιητικός, ἔξον ἀπὸ τὸν κρότο τῶν ὀνομάτων. Καὶ τὸ περίφημό σου ὅπλο, ποῦ κόβει μακρυὰ καὶ τῶχες πρόχειρο, δὲν ξέρω πῶς ἔσβυσεν ὁλότελα κ' εἶνε κρύο καὶ δὲ τοῦ σώζεται οὔτε μιὰ σπίθα θυμοῦ γιὰ τοὺς ἄδικους. Περσότερο βέβαια θὰ φοβότανε κανένας ἀπ' αὐτούς, ποῦ δοκιμάζουν νὰ πατοῦν τοὺς ὅρκους, κάνα μουχλιασμένο φυτίλι παρὰ τὴ φλόγα τοῦ παντοδύναμου ἀστροπελεκιοῦ· τόσο πολὺ φαίνεσαι πῶς τοὺς φοβερίζεις μὲ κάνα δαυλὶ γιὰ νὰ μὴ φοβοῦνται ἀπ' αὐτὸ φωτιὰ ἢ καπνὸ καὶ νὰ πιστεύουν, ὅτι μονάχη πληγὴ θὰ πάρουν, τὸ πῶς θὰ γιομίσουν ἀπὸ καπνιά. Καὶ γιὰ ὅλ' αὐτὰ εἶχε κάποτες τὴν τόλμη κι' ὁ Σαλμωνέας, κάνοντάς σου ἀντίπραξη, νὰ κάνει κι' αὐτὸς βροντὲς, χωρὶς νᾶνε καὶ πολὺ δυσκολοπίστευτος ὅταν καυχιότανε, πῶς εἶνε ζεστὸς ἄνθρωπος, ἀφοῦ εἶχε νὰ κάνει μ' ἕνα Δία ποῦνε τόσο κρύος στὸ θυμό του. Καὶ γιατί νὰ μὴν καυχιότανε, ἀφοῦ ἐσὺ κοιμᾶσαι σὰν ἀποκάτου σὲ φλόμο καὶ δὲν ἀκοῦς ὅσους πατοῦν τοὺς ὅρκους, οὔτε σὲ μέλει γιὰ τοὺς ἄδικους κ' εἶσαι τσιμπλομάτης καὶ δὲ καλοβλέπεις καὶ κουφακοῦς σὰν τοὺς γέρους; Ὅταν ἤσουνα νέος κι' ἄναβεν εὔκολα ὁ θυμός σου ἔκανες πολλὰ κακὰ στοὺς ἄδικους καὶ παράνομους καὶ δὲν τοὺς ἄφινες τότες ποτὲς σ' ἡσυχία, μὰ πάντα δούλευε γερὰ τ' ἀστροπελέκι κ' ἡ τρομερὴ ἀσπίδα φοβέριζε κ' ἡ βροντὴ μούγκριζε κ' οἱ ἀστραπὲς ἔσκιζαν ἀδιάκοπα τὸν οὐρανὸ σὰν σὲ ἀκροβολισμὸ κ' οἱ σεισμοὶ σειοῦσαν τὴ γῆς, καὶ τὸ χιόνι τὄριχνες στοῖβα, καὶ τὸ χαλάζι σὰν πέτρες· καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὰ πῶ φουσκωμένα, οἱ μπόρες ἔπεφταν δυνατὲς κι' ἀκράτητες καὶ κάθε σταλαγματιὰ ἤτανε ποτάμι καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τέτοιος κατακλυσμὸς ἔγινε στὸν καιρὸ τοῦ Δευκαλίωνα, ὅταν ὅλα βούλιαξαν κάτου ἀπ' τὸ νερὸ, ποῦ μόλις σώθηκε, ρίχνοντάς το τὰ νερὰ στὴ Λιάκουρα, κάποιο μπαουλάκι, ποῦ κλειοῦσε μέσα του λίγη μαγιὰ τῆς ἀνθρώπινης γενιᾶς, γιὰ νὰ γεννηθῇ ὕστερα περσότερη κακία. Καὶ τώρα νὰ ἀπολαβαίνεις ἀπ' αὐτοὺς τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς ἀνεμυαλιᾶς σου. ἀφοῦ κανένας πιὰ δὲ κάνει θυσίες γιὰ τιμή σου, οὔτε σὲ στολίζει μὲ στεφάνια, ἐξὸν ἂν τὸ κάνει γιὰ παραγιόμισμα τῆς γιορτῆς τῶν Ὀλυμπίων, κι' αὐτὸς ὄχι πῶς τὸ νομίζει πολὺ ἀναγκαῖο, μόνο ἀκολουθῶντας παλιὸ συνήθειο. Καὶ λίγο-λίγο σὲ περνοῦν γιὰ τὸν Κρόνο, ὦ πιὸ δυνατὲ ἀπ' τοὺς θεούς, ληστμονῶντας τὴν ἀξία σου. Ἀφίνω κατὰ μέρος νὰ πῶ πόσες φορὲς ὡς τὰ τώρα σοῦ γδύσανε τὸ ναό· μερικοὶ μάλιστα βάλανε χέρι κι' ἀπάνου σου στὴν Ὀλυμπία, καὶ ἐσὺ, ποῦ βροντᾶς στὰ ψηλά, βαρέθηκες νὰ σηκώσεις τοὺς σκύλους, ἢ νὰ φωνάξεις γιὰ βοήθεια τοὺς γειτόνους γιὰ νὰ τρέξουν μὲ φωνὲς καὶ τοὺς πιάσουν τὴν ὥρα, ποῦ ἑτοιμάζουνταν νὰ φύγουν, παρὰ καθόσουνα μαζεμένος, ἐσὺ ὁ δυνατὸς καὶ Γιγαντοχαλαστὴς καὶ Τιτανονικητής, ἐνῷ σοῦ κούρευαν ὁλόγυρα τὰ τσουλούφια, κρατῶντας στὸ δεξί σου δεκάπηχο ἀστροπελέκι. (ἀκολουθεῖ)

τοὺς πολέμους ποὺ ἔκανε ὡς πρωθυπουργός, ὄχι δὲ κ' ἐκείνους ποὺ ἔκανε ὡς ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τοὺς τελευταίους ἡ ἱστορία θὰ τοὺς καταταξῇ σὲ ξεχωριστὴ σελίδα, χρυσῆ κι' αὐτὴ καὶ διαμαντοστολισμένη.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΠΑΠΑΔΕΣ

Ἀγαπητὲ «Νουμᾶ»

Δὲν σκοπεύω νὰ προσβάλω κανένα οὔτε νὰ κατηγορήσω, κάνον μερικὲς ἀλήθειες θὰ βγάλω στὴ φόρα· θέμα θὰ λάβω τοὺς κληρικοὺς ὄχι διότι τρέφω ἐχθραν γι' αὐτούς, ἀλλὰ γιατ. αὐτοὶ πρέπει νὰ εἶνε διαλεχτοὶ καὶ μετρημένοι καθόσον στὴ καμπόρα τους πέφτουν πολλὰ πράγματα καὶ πολλὰ λάθη.

Οὐδεμία Κυβέρνησις ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει λάβει μέτρον τι ὅσον ἀφορᾶ τοὺς διορισμοὺς τῶν ἱερέων, κάνον ὁ σημερινὸς Μητροπολίτης κάτι θέλει νὰ κάμῃ, θὰ τὸ ἐπιτύχῃ δὲ ὅταν ἀμειλίκτως κτυπᾶ τὸ κακὸν καὶ μὲ τὸ τσεκούρι κόπτῃ τὰ ἄχρηστα ἐξαρτήματα τοῦ δένδρου καὶ ξεκαθαρίζῃ τὰ ζιζάνια ἀπὸ τοὺς καθαροὺς καρπούς.

Το σημερινὸ κακὸ τότε θὰ διορθωθῇ, ὅταν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ξεχωριστῇ ἀπὸ τὴ Πολιτική, διότι μιὰ πληγὴ ἡ ὁποία βγάζει μερικοὺς ἱερεῖς τοῦ γλυκοῦ νεροῦ εἶνε καὶ τὰ βουλευτικὰ ρουσφέτια. Κάθε ἄτομον τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον εἶνε γεμάτο ἀπὸ κακουργήματα, τρυπᾶει στὸ βουλευτή του, τοῦ δίνει ἕνα ὑῆφο, τοῦ κάνει ἕνα ρεφενὲ καὶ ὁ βουλευτὴς εἰς ἀνταπόδοσιν τὸν κάνει παπᾶ, τί λόγος! παπᾶς γιὰ νὰ φουσκώνει τὴν τεραστίαν κοιλάρα του, νὰ πενταροδεκαρολογῇ, νὰ κλέβῃ τὰ χωράφια τῶν γειτόνων του, δηλαδὴ ἱερεὺς τῆς κλεψιᾶς καὶ τοῦ χρήματος.

Γι' αὐτὸ συμβουλεύω τοὺς ἀρμοδίους μὲ τὸν ἐλευθερόστομο «Νουμᾶ» νὰ ξεχωρίσουν τὴν Ἐκκλησιὰ ἀπ' τὴ Πολιτική, ὅσον ἀφορᾶ τὸ ζήτημα τῆς παύσεως καὶ τοῦ διορισμοῦ τῶν παπάδων μας.

Ἰδικός σου
ΕΠΑΡΧΙΩΤΗΣ

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναί! 310,560 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζομεσίτου κ. Ἰω. Φωτίου εἰς τοὺς πελάτας του. Ἤτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λαχειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου του ἔχουσι κερδίσει διάφορα ποσὰ ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν ἀριθ. 310,560 δραχμάς.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀνεβιβάσῃ τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς 1,000,000 δρ. Ἐπιθυμῶν δε, ἵνα συμμετάσχωσι τούτων πᾶσαι αἱ τάξεις τῆς κοινωνίας ὑποβιβάζει τὴν προκαταβολὴν δι' ἑκάστην λαχειοφόρον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης εἰς δραχ. 8 καὶ καλεῖ τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν εἰς τὸ τυχηρὸν γραφεῖόν του, ὅπου πάντως θὰ κληρωθῇ μετ' ἀμαιβῆς ὁμολογία τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶνε ἡ πρώτη μὲ τὰς 70,000 χρυσᾶς δραχμὰς τὴν 18 Ἰουνίου ἐ. ἔ., ὅτε γενήσεται ἡ κλήρωσις

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολογίαι τῆς αὐτῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διὰ τὴν αὐτὴν εἰς τὸ ἄριστον κλήρωσιν τῆς 18 Ἰουνίου 1903 ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς κάστη.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Δυὸ τεύχη τῆς «Πινακοθήκης» ἐβγῆκαν μαζῆ, τὸ 28ον καὶ τὸ 29ον. Καὶ περιέχουν χίλια δυὸ πράγματα καὶ ἀρκετὲς καλλιτεχνικὲς εἰκόνες. Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα, μέσα στὰ ὁποῖα φιγουράρουν ἄρθρα καὶ ποιήματα τῶν κ. κ. Ἀσωπίου, Δημητρακοπούλου, Νέη, Καλογεροπούλου, Δὲ Βιάζη κλπ ἀναδημοσιεύουμε τὸ θαυμάσιον αὐτὸ ἐπίγραμμα: «Μήτσου Παπασπύρου. Ἄβυσσος. Λυρικὴ συλλογὴ ἐκ 5000 στίχων, ἐκδοθησομένη εἰς 1000 ἀντίτυπα. Σὰν πολλὰ μᾶς φαίνουνται καὶ στίχοι καὶ ἀντίτυπα. Μόνον ἡ συνδρομὴ εἶνε ὀλίγη. 1 δραχμή».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ἀθηναῖον πολίτην. Γιατί νὰ θυμώνετε, ἀφοῦ δείχνετε πῶς ἐνδιαφέρεσθε τόσο γιὰ τὸν «Νουμᾶ»; Τίποτε ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μᾶς γράφετε δὲν τὸ ἐπετάξαμε στὸ καλάθι, θὰ τὰ δημοσιεύσουμε δὲ ὅλα μαζῆ στὸ φύλλο τῆς Πέμπτης, δίχως ἄλλο, γιὰ νὰ σᾶς ἀποδείξουμε ὅτι εἴμεθα καὶ ὑπὲρ τῶν ἔργων. — κ. Fingal. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθῇ.

— κ. Μυρ. Ἔχετε δίκαιον. Δὲν εἶνε τὸ «Κάϊρον» ἀλλ' ὁ «Χρόνος» τοῦ Καΐρου ποὺ ἐδημοσίευσε τὴν ἐκ Μονάχου ἀνταπόκρισιν τῆς Ν. Σκηνῆς, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐγράψαμε στὸ περασμένο φύλλο.

— Καλὰ κι' ἁρμονικὰ μᾶς τὰς γράφεις, φίλτατε Παρνασσιδέα. Ἀφοῦ ὁ «Παρνασσὸς» εἶνε Ἑλληνικός, αὐτοτιτλοφορεῖται δὲ καὶ φιλολογικὸς σύλλογος—ὦ τὸ ἀναποδογύρισμα ποὺ χουν πάθει οἱ λέξεις στὶς ἡμέρες μας!—ἠμποροῦσε γιὰ τὸ ἐπίσημο γεῦμά του νὰ φτειάξῃ κ' ἕνα Ἑλληνικὸν καὶ φιλολογικὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν! Θύων ὅμως στὸν Φραγκολεβαντινισμόν, ἔφτειαξε τὴν λίστα του Γαλλιστί, κ' ἔτσι δικαιώνει κ' ἐσένα ποὺ προτείνεις καὶ πολὺ δίκαια νὰ παρασταθῇ μέσα στὴν σάλα τοῦ «Παρνασσοῦ» ἡ σατυρίζουσα τὸν Φραγκολεβαντινισμὸν κωμῳδία τοῦ κ. Ἀμπελᾶ. ἡ ὁποία ἐν τούτοις κατὰ τὴν γνώμην μας. ἠμπορεῖ καὶ νὰ μὴ παρασταθῇ πουθενὰ, ἀρκουμένη στὴν δάφνη ποὺ τῆς ἀπένειμε ὁ κ. Νεοκλῆς τοῦ «Ἑλληνισμοῦ» καὶ τοῦ Λασσανείου. κ. Λούκιον. Σᾶς παραπέμπουμεν στὸ τελευταῖον ἀθυδογράφημα τοῦ κ. Γρέν, ποὺ περιέχει τὸ θαυμάσιο αὐτὸ τετράστιχο:

Στὰ κάλλη τὰ κοινίλευκα
—στὰ νειάτα σου τὰ κίθινα,
θάνθοῦνε χιόνια ἀγνόφεγγα,
θὰ τἀνθοφρέσουν χιόνια!

Καὶ μὲ ἀναμένες κύγνες
καὶ αὐγὲς χρυσανθισμένες
ρόδα πυρὰ θὰ νοίγουνε,
καμέλιες παγωμένες.

Μᾶς ἐρωτᾶτε: Μὰ τὸν παλαβὸ κάνει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Σᾶς ἀπαντοῦμε: Δὲν φταίει αὐτός, ἀλλ' οἱ κ. κ. σύζυγοι, ἀδελφοί κλπ. ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ διαστρώνονται ἀπὸ περιοδικὸ σὲ περιοδικὸ οἱ εἰκόνες τῶν προσφιλῶν τους προσώπων χαρισμένες ἀπὸ τὰ ἔμμετρα μυγοφτύσματα τοῦ ἐμπνευσμένου αὐτοῦ κορέου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καταργηθείσης ἐν τῷ προϋπολογισμῷ τοῦ Δήμου τῆς πιστώσεως, δι' ἧς συνετηροῦντο μέχρι τοῦδε ὑπ' αὐτοῦ δι' ἴδιου ὑπαλλήλου καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησίν του τὰ ἠλεκτρικὰ ὡρολόγια τῆς πόλεως, παύει ἀπὸ σήμερον ἡ λειτουργία αὐτῶν παυόντος καὶ τοῦ ὑπαλλήλου τούτου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ

ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῇ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως 18)1 Ἰουλίου 1903 τῶν ἑξῆς ἐθνικῶν δανείων:

α')	Δαν.	1881 5 ο)ο	πρὸς φρ. χρ.		4.50
β')	»	1884 5 ο)ο	»	»	4.50
γ')	»	1887 4 ο)ο	»	»	5.10
δ')	»	1893 5 ο)ο	»	»	2.50
ε')	»	1902 4 ο)ο	»	»	10.—

Ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Μαΐου 1903

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα τοῦ «Νουμᾶ» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπέζης, Βουλῆς καὶ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν.

Τ' ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Γάλλος μυθιστοριογράφος, ψυχολόγος καὶ κριτικὸς P. Bourget—ἄχ! πάλιν ὁ Bourget—μιλῶντας γιὰ τὸν ποιητὴ Λεκόντ-Δελλίλ στὸ ἴδιο σύγγραμμα ποὺ ἀνάφερα κάπου ἀλλοῦ, λέει: «il a bien fallu lui reconnaitre la magnificence de la forme poétique, la pouvoir de l'évocation visionnaire.. ... les adversaires du poéte ont voulu ne voir dans ces qualités que l'effort d'une rhétorique superieure, et *ils lui ont nié cette flamme de la vie sans laquelle l'art d'écrire se réduirait, en effet, à un jeu de patience intellectuel...*» Μεταφράστε τὰ λόγια αὐτὰ στὸ ἐσώτερο νόημά τους καὶ πιστεύω πῶς θὰ βρῆτε κ' ἐσεῖς ὁλάκερη τὴ φράση τοῦ κ. Νιρβάνα. Καὶ δὲν εἶνε μονάχα τὸ μέρος αὐτὸ ποὺ μοιάζει μὲ τὴ κριτικὴ τοῦ Bourget. Ὅλο τὸ πνεῦμα— πῶς νὰ τὸ πῇ κανεὶς—τὸ γράφος τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης μοιάζουν πολὺ σὲ μερικὲς λεπτομέρειες. Πρᾶγμα ποὺ θὰ τὸ βρῆτε καὶ στὸ «Appendice L» τοῦ ἴδιου βιβλίου τοῦ Bourget, ὅταν μιλάει γιὰ τὰ «Τρόπαια» τοῦ Ἐρεντιᾶ. Μὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ γίνει ἀλλιῶς, γιατί καὶ ὁ κ. Νιρβάνας κρίνει ποιητὴ ποὺ μοιάζει καταπληχτικὰ μὲ τὸ Δελίλ καὶ τὸν Ἐρεντιᾶ κ' εἶχε νὰ πεῖ γιὰ στίχους, ποὺ τοὺς διαμφισβητοῦν οἱ δυὸ Γάλλοι ποιητές. Κι' ἂν δὲ φτάνουν αὐτὰ εἶνε κι' ἄλλα μέρη ἀκόμα στὴν ἴδια κριτική, ποὺ μυρίζουν κάτι σὰν ξένο. Κάπου ὁ κ. Νιρβάνας δὲν ἔχει τὴν ἴδια γνώμη μὲ τὸν κ. Παλαμᾶ γιὰ τὸ αἴσθημα κι' ἀπ' αὐτὸ ἀναγκάζεται νὰ κάνει μιὰ παρέκβαση γιὰ νὰ πεῖ μερικὰ γιὰ τὴν ἐκδήλωση τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ, γιὰ τὸν νόμον τῆς διαχύσεως καὶ γιὰ τὴ συγκίνηση. Διαβάζει κανένας μὲ προσοχὴ τὸ σχετικὸ μέρος, μὰ καὶ βλέπει μεσ' ἀπὸ τὶς γραμμὲς νὰ ξεπροβάλνουν ἀτόφιες μερικὲς ἰδέες, ποὺ εἶπε γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα ὁ Ribot στὸ ἔργο του «Essai sur l'imagination créatrice» καὶ λεπτομερέστερα ὁ Rémy de Gourmont στὸ «Culture des Idées», βιβλίο ποὺ δημοσιεύτηκε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια κοντὰ καὶ στὴ μελέτη του «Le Succès et l'Idée de Beauté», ἔργα καὶ τὰ δυὸ ποὺ ἔχουν τὴν ἀρχή τους ἀπὸ τὸ Ribot. Σ' αὐτὰ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ τὸ αἴσθημα, τὴν αἰσθητικὴ συγκίνησή μας, τὴ συγκίνηση τῆς φύσης.

Κι' ὅμως μ' ὅλα αὐτὰ—γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια μὲ τὴ μεγαλείτερη εἰλικρίνεια — ἡ κριτικὴ τοῦ κ. Νιρβάνα γιὰ τὸν ποιητὴ κ. Γρυπάρη θ' ἀπομένει στὴ φιλολογία μας φωτεινὸ δεῖγμα κριτικῆς ἐργασίας, προσεχτικῆς, δυνατῆς καὶ μελετημένης· ὄχι ἀερόλογης καὶ ἀδειανῆς. Πρᾶγμα, ποὺ δὲ θὰ τὸ κατωρθώσει ποτὲς ὁ κ. Γρ. Ξενόπουλος στὶς διάφορες τεχνοκριτικές του.

Ὁ κ Γρ Ξενόπουλος καταπιάστηκε νὰ γράψῃ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ εἴδη τοῦ λόγου. Κ' ἔγραψε μυθιστορήματα, διηγήματα, σκιαγραφίες συγχρόνων λογίων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, κριτικὲς φιλολογικὲς καὶ θεατρικὲς, δράματα, διάλογους, χρονογραφήματα· μόνο ποιήματα δὲν ἔγραψε. Δὲ λέω τίποτε περσότερο ἀπ' τὴν ἀλήθεια, ἂν πῶ, ὅτι σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἐργασία του δὲ παρουσιάζει οὔτε μιὰ γραμμὴ σχεδὸν μὲ πρωτοτυπία. Ἐκεῖνο, ποὺ εἶπα παραπάνου πῶς δὲν εἶνε καθόλου ἐπίδραση παρὰ κάτι ἄλλο, σ' αὐτὸν δείχνεται μ' ὅλη του τὴ δύναμη. Πάρτε ὁποιοδήποτε ἔργο τοῦ κ. Ξενόπουλου θέλετε μικρὸ ἢ μεγάλο καὶ θὰ δῆτε πῶς ἀμέσως θόρτει στὸ νοῦ σας ὁλάκερος κάποιος ξένος συγγραφέας ζωντανὸς ἢ πεθαμένος.

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(ἀκολουθεῖ)